

РЕШЕНИЕ

№ 28808

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6937** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Б. А., марокански гражданин, [дата на раждане] в Е., М., притежател на паспорт № , издаден на 12.10.2023 г. и валиден до 12.10.2028 г., чрез адв. А. С., срещу отказ за издаване на виза от 08.05.2026 г., издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., М., по Заявление за издаване на виза № R., подадено на 23.02.2026 г.
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на оспорения отказ, постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Счита, че органът не е изложил фактически основания за приетото от него правно основание - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Счита, че липсват каквито и да било мотиви относно твърденията за това, че не са посочени достатъчно надеждни доказателства за сигурни, надеждни и предвидими средства за издръжка. Счита, че от страна на административния орган не са предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказването целта на пътуването или документи за сигурни, надеждни средства за издръжка. Твърди, че административният орган не е обсъдил представените пред него доказателства, на които се основава искането за издаване на виза. Не става ясно и кои от доказателствата са тези, които според органа опровергават липсата на достатъчно надеждни доказателства за средства за издръжка. Излага доводи, че преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран този извод при положение, че към заявлението за издаване на виза е приложено уверение с изх. № 26-067 от 08.01.2026 г. от Варненски свободен университет „Ч. Х.“, видно от който Б. А. е приет за обучение в подготвителен курс за езикова подготовка към университета, като това обучение предхожда

обучението му по специалност „Информатика и компютърни науки“ на английски език, с образователно-квалификационна степен „бакалавър“, редовно обучение за срок от 4 години. Таксата за обучение в размер на 1350 евро е платена, видно от приложения платежен документ. Твърди още, че е приложено и Удостоверение № 04-11-3851/05.01.2026 г. издадено от директора на дирекция „Висше образование“ на Министерството на образованието и науката, с което е удостоверено, че Б. А. е приет за студент от учебната 2025 - 2026 г. във Варненски свободен университет „Ч. Х.“, специалност „Информатика и компютърни науки на английски език“, редовна форма на обучение, за придобиване на образователно - квалификационна степен „бакалавър“, за срок от 4 години. По този начин Б. А. категорично е доказал целта на заявеното пътуване - обучение във ВУЗ, чрез официален удостоверителен документ, чиято доказателствена сила административният орган е следвало да зачете. Жалбоподателят сочи също така, че е посочил и доказателства за условията на престоя си в Република България — с уверението от Ръководител Сектор „Образователен маркетинг и кандидатстудентски прием“ е потвърдено, че на студента е осигурено настаняване в студентското общежитие на В. „Ч. Х.“ в [населено място], к.к. „Ч.“ 9007, [улица]. Представя клетвена декларация за издръжка от г-жа Ф. А. - майка на Б. А., удостоверение от банката с налично салдо 113382,45 DHS (равняващи се на около 10 600 евро), които също не са обсъдени от административния орган. Позовава се на решение на СЕС от 10 септември 2014 година по дело С- 491/13. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза. Претендира разноски. В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А. С., която моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от дата 23.02.2026 г. от Б. А., марокански гражданин, [дата на раждане] в Е., М. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на М.; свидетелство за съдимост; уверение изх. № 26-067 / 08.01.2026 г. от Ръководител Сектор „Образователен маркетинг и кандидатстудентски прием“ към Варненския свободен университет „Ч. Х.“, че жалбоподателят Б. А. е студент; Удостоверение за наличност на банкова сметка от В. of А. от дата 17.02.2026 г.; Удостоверение № 04-11-3851/05.01.2026 г. от МОН; Фактура за плащане на такса към В. ”Ч. Х.“; Платежно нареждане за платена такса към В. ”Ч. Х.“; Клетвена декларация от г-жа Ф. А. за издръжка

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Не са посочени достатъчно надеждни доказателства за сигурни, надеждни средства за издръжка“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № Ав-02-49 от 20.12.2022г. на посланика на Република България в Р. – Кралство М., с която М. Д., пълномощен министър и консулско длъжностно лице при посолството на Република България в Р. – Кралство М., е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото

становище, с което от ДАНС уведомяват, че не е изразявала становище във връзка с подаденото заявление. С писмо с № УРИ 365р-19838 от 07.04.2026г. Областна дирекция на МВР В. – сектор „Миграция“ е изразено отрицателно становище, тъй като се счита, че са недостатъчни средствата за обезпечаване издръжката на апликанта по време на обучението му. 800 евро на месец заплата на майка му, са крайно недостатъчно за нея, за 15 годишния му брат и за апликанта – такса и средства за живот в България.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Д., пълномощен министър и консулско длъжностно лице при посолството на Република България в Р. – Кралство М., която е оправомощена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17), и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване (т. 24).

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов

център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, III. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура е предоставено и становище от Държавна агенция „Национална сигурност“.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено и описано защо административният орган приема, че апликантът не посочва достатъчно надеждни доказателства за сигурни, надеждни и предвидими средства за издръжка. Съдът счита, че апликантът е посочил и представил достатъчно доказателства за неговата издръжка в България.

Органът не сочи като основание за отказ съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване, а още по-малко и не сочи въз основа на какви обстоятелства и удостоверяващите ги доказателства е достигнал до подобен извод.

В отказите не е посочено кой документ поражда съмнение, какво е съмнението и въз основа на каква проверка е направен този извод. Не се установява органът да е извършил проверка на конкретен документ или да е изискал допълнителни разяснения от заявителите. При липса на конкретизация съдът не може да провери нито наличието, нито основателността на твърдените съмнения.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и

съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е немотивиран, като позоваващ се единствено на правната норма. Когато се постановява отказ за лицето трябва да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноски съгласно представения списък в размер 505. 11 евро, от които 5. 11 евро платена държавна такса и 500 евро заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. А., марокански гражданин, [дата на раждане] в Е., М., притежател на паспорт № , издаден на 12.10.2023 г. и валиден до 12.10.2028 г., чрез адв. А. С., отказ за издаване на виза от 08.05.2026 г., издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Р., М., по Заявление за издаване на виза № R., подадено на 23.02.2026 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Б. А., марокански гражданин, [дата на раждане] в Е., М., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Б. А., марокански гражданин, [дата на раждане] в Е., М., притежател на паспорт №, издаден на 12.10.2023 г. и валиден до 12.10.2028 г., разноски по делото в размер 505. 11 евро (петстотин и пет евро и единадесет цента).

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.